

Є. С. Назимко

*кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник,
начальник ад'юнктури
(Донецький юридичний інститут
МВС України)*

ОСОБЛИВОСТІ ПРИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ НЕПОВНОЛІТНІМ ВІДПОВІДНО ДО ЗАКОНУ ШТАТУ НОВИЙ ПІВДЕННИЙ УЕЛЬС АВСТРАЛІЙСЬКОГО СОЮЗУ «ПРО НЕПОВНОЛІТНІХ ПРАВОПОРУШНИКІВ»

У сучасних кримінально-правових дослідженнях все більше уваги приділяється зарубіжному досвіду реалізації механізму кримінально-правового регулювання. Не обходить ця тенденція й проблематики розроблення заходів кримінально-правового впливу на неповнолітніх. Дослідження зарубіжного законодавства у зазначеній сфері надасть можливість збагатити українську кримінально-правову доктрину новими теоріями покарання неповнолітніх, а в разі їх прийнятності – покращити стан правозастосовної практики.

Компаративістській проблематиці покарання неповнолітніх присвячені праці таких вітчизняних вчених, як Т. О. Гончар, Н. М. Крестовської, А. В. Савченка, М. І. Хавронюка та інших. Однак у працях зазначених авторів висвітлювались проблеми кримінального законодавства країн Європи, Сполучених Штатів Америки, Азії. Особливості ж застосування покарання до неповнолітніх за законодавством Австралії залишаються недослідженими.

У зв'язку з цим метою запропонованої статті є встановлення особливостей призначення покарання неповнолітнім відповідно до Закону штату Новий Південний Уельс Австралійського Союзу «Про неповнолітніх правопорушників» (1997 р.).

Механізм застосування покарань до неповнолітніх правопорушників є автономним інститутом у складі загального інституту покарання. Дух багатьох законів про покарання неповнолітніх правопорушників свідчить про те, що законотворчі інституції схильні керуватися поблажливістю до фізичного розвитку та психоемоційного стану осіб, що належать до вікової категорії «дитина». «Протягом другої половини XVIII століття вважалося, що діти до семи років не можуть мати намірів здійснювати злочини, і тому були звільнені від притягнення до судової відповідальності. Однак діти у віці сімох

років поставали перед судом, відбували покарання та навіть приговорювалися до смертної кари», — зазначається у витязі з історичної довідки «*Juvenile justice system structure and process*» [1, с. 86]. До уваги також береться недопустимість згубити дитяче життя шляхом повного втягнення дитини до карної системи та прагнення сприяти реінтеграції малолітнього правопорушника в суспільство. Таким чином, система покарань для неповнолітніх має на меті не каральну, а саме виховну, попереджувальну та профілактичну функції. Саме це передбачено і Законом «Про неповнолітніх правопорушників». Закон штату Новий Південний Уельс Австралійського Союзу «Про неповнолітніх правопорушників» від 1997 р. створив ієрархію санкцій, яка містить попередження, застереження та зібрання для розгляду правопорушень, здійснених неповнолітніми, спрямованих на те, аби відвернути залучення неповнолітніх правопорушників до дії юрисдикції карних судів», — зазначається у ґрунтовній статті «*The impact of the NSW Young Offenders Act (1997) on likelihood of custodial order*» [3, с. 1].

Історія становлення автономних та унікальних рис інституту покарання неповнолітніх правопорушників почала свій відлік наприкінці першої половини ХІХ ст. Протягом ХХ ст., особливо в його другій половині, ця проблема через суттєві соціальні катаклізми, пов'язані зі становленням нової формації молоді, вільної від традиційних соціальних та релігійних норм, набула ще більшої актуальності та значущості.

Особливого значення це явище набуло в англомовних країнах, у яких порівняно з традиційними суспільствами, наприклад країн Азії, існують специфічні культурні умови, сприятливі для моральної розкутості молоді. Одним із свідчень такої розкутості можна вважати бунт проти фундаментальних норм моралі, релігії та етики поведінки, що в кінцевому результаті є призвідником зростання молодіжної злочинності.

Слід зазначити, що такий феномен властивий, зокрема, праву англомовних держав, до яких належать Сполучені Штати Америки, Об'єднане Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Австралійський Союз, Нова Зеландія, Канада, Республіка Ірландія, а також значна кількість держав Азії, Африки та Карибського басейну, де англійська мова має статус офіційної.

Закон штату Новий Південний Уельс Австралійського Союзу «Про неповнолітніх правопорушників» було прийнято парламентом цього штату у 1997 р., він набрав чинності він 6 квітня 1998 р.

У розділі «Цілі» глави 1 «Попередні засади» цього Закону зазначено: «Цілями цього Закону є: встановлення порядку здійснення альтернативного провадження через використання зібрань для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми, застережень та попереджень для дітей, які скоюють основні правопорушення» [4].

Визначальним критерієм віднесення тієї чи іншої особи до категорії «дорослий» або «дитина» є вік. У розділі «Визначення» глави 1 «Попередні

засади» наведено такі дефініції: «1) поняття «дорослий» означає особу, якій виповнилося 18 або більше років; 2) поняття «дитина» означає особу, якій виповнилося 10 або більше років, але не виповнилося 18 років» [4].

Слід зазначити, що поняття «неповнолітній» вживається у схожому розумінні у правових системах багатьох країн, навіть тих, які не належать до англосовного світу. Іноді вживаються і відмінні одне від одного поняття «дитина» та «неповнолітній». «Юридичний словник Блека визначає поняття «неповнолітній» як «особу, яка не досягла віку (зазвичай 18 років), коли вона може постати перед судом в якості дорослої особи в рамках карної системи». Мінімальні стандартні правила щодо управління системою покарання неповнолітніх («Пекінські правила») ідентифікують неповнолітніх осіб як «дитину або молоду особу, чий правопорушення, згідно з відповідними правовими системами, можуть бути розглянуті у порядку, який суттєво відрізняється від того, в рамках якого розглядаються правопорушення, вчинені дорослими людьми. Закон про дітей та молодих людей (ст. 32 Законів Нігерії від 1958 р.) під поняттям «дитина» розуміє особу, яка є не старшою 14 років, у той час, коли неповнолітньою особою є людина у віці між 14 та 17 роками» [2, с. 150].

«Для цілей цієї Конвенції дитиною є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом, застосовуваним до даної особи, вона не досягає повноліття раніше», – йдеться у ст. 1 Конвенції Організації Об'єднаних Націй про права дитини від 20 листопада 1989 р. [6].

Однак питання правопорушень, здійснених неповнолітніми, пов'язані із загальними поняттями або термінами кримінальних правопорушень. У розділі «Значення поняття «постраждала особа» глави 1 «Попередні засади» зазначається, що постраждалою «є особа, яка зазнає страждань в результаті здійсненого або явно здійсненого правопорушення, вчиненого дитиною в ході карного правопорушення.; особа, якій завдано тяжких тілесних ушкоджень або морального збитку, нервового шоку або іншого психологічного потрясіння (в тому числі, страх, приниження, сором та стрес); особа, чия власність навмисно відчужена, зруйнована або ушкоджена, чи особа, яка зазнала фінансових збитків» [4].

Отже, попри те, що інститут покарання неповнолітніх віднесено до окремої категорії, неповнолітні особи несуть відповідальність за такі ж самі злочини, що і дорослі. Це злочини, пов'язані з нанесенням тілесних ушкоджень або завданням моральних збитків особі.

Порядок здійснення альтернативного судового провадження стосовно дітей ґрунтується на певних принципах, про що йдеться у главі 2 «Загальні принципи порядку». Серед цих принципів слід звернути увагу на такі: «(а) слід застосовувати найменшу форму обмежувальної санкції до дитини, яка розглядається як така, що вчинила карне правопорушення, що є таким відповідно до цього Закону; (б) дитина, яка розглядається як така, що вчинила карне правопорушення, має бути проінформована про право на отри-

мання юридичної консультації та повинна мати можливість отримання такої консультації; (с) кримінальне провадження не повинно розпочатися щодо дитини, якщо існує альтернативний або інший слухний метод вирішення питання» [4].

У розділі 8 «Злочини, які є предметом цього Закону» глави 2 «Загальні принципи порядку» надається перелік видів кримінального провадження: «(а) злочини, які розглядаються в порядку сумарного провадження; злочини, які розглядаються відповідно до вироку обвинувачення в порядку сумарного провадження; (b) злочини, які переслідуються відповідно до акта обвинувачення, які можуть бути розглянуті в порядку сумарного провадження відповідно до розділу 5 Закону про кримінальне провадження від 1986 р. або іншого джерела права, скоєні дітьми або такі, які розглядаються як такі, що вчинені дітьми» [4].

У пункті 2 розділу 8 «Злочини, які є предметом цього Закону» наголошено: «Попри пункт 1 правопорушення не переслідується цим Законом у разі: «(а) якщо особа, яка розслідує правопорушення, не є офіційною особою, яка розслідує правопорушення в розумінні цього Закону; (b) якщо правопорушення є порушенням правил дорожнього руху, скоєним дитиною, яка була, коли трапилося правопорушення, вже у достатньому віці, аби отримати водійське посвідчення учня, що дозволяє керувати автотранспортним засобом, яке має відношення до правопорушення відповідно до Закону про автотранспортний транспорт від 2013 р.; (с) якщо результатом правопорушення стала смерть будь-якої особи; (d) якщо правопорушення належить до типу правопорушень, які регулюються відповідно до підпунктів 61E, 61L, 61M, 61N, 61O (1), (1A) або (2), 66C, 66D, 80, 81A або 81B Закону про вчинення злочинів від 1900 р.; (e) якщо правопорушення належить до типу правопорушень, які регулюються відповідно до Закону про вчинення злочинів (насильство між партнерами у стосунках та особистісне насильство) від 2007 р.; (e1) правопорушення, вчинення якого переслідується відповідно до розділу 1 частини 2 Закону про незаконне використання наркотичних речовин та порушення правил дорожнього руху від 1985 р., крім правопорушення, яке належить до підпункту (2A); (f) правопорушення, вчинення якого переслідується відповідно до розділу 2 частини 2 Закону про незаконне використання наркотичних речовин та порушення правил дорожнього руху від 1985 р., крім: (i) правопорушення, яке переслідується підпунктом 23 (1) (a) або (с) того Закону; (ii) правопорушення, яке переслідується підпунктом 27 або 28 того Закону щодо посібництва, сприяння злочину, звідництва, приставання на вулиці, підбурювання до скоєння злочину відповідно до підпункту 23 (1) (a) або (с); (g) якщо тип правопорушення передбачено положеннями для цілей цього пункту» [4].

У Законі «Про неповнолітніх правопорушників» міститься також положення про міжзаконний зв'язок між типами злочинів, що вчиняють непов-

нолітні. У пункті (2А) наводяться випадки, коли правопорушення, скоєння яких переслідується відповідно до розділу 1 частини 2 Закону про незаконне використання наркотичних речовин та порушення правил дорожнього руху від 1985 р., є предметом розгляду відповідно до Закону «Про неповнолітніх правопорушників»: «(а) щодо правопорушення, яке стосується використання заборонених наркотичних речовин, крім екстракту коноплі відповідно до значення, яке міститься у Законі про незаконне використання наркотичних речовин та порушення правил дорожнього руху від 1985 р. — якщо у правопорушенні задіяна мала кількість наркотичної речовини відповідно до того Закону; (b) якщо правопорушення стосується екстракту коноплі у випадках: (i) у правопорушенні задіяна половина малої кількості екстракту коноплі відповідно до значення, яке міститься у Законі про незаконне використання наркотичних речовин та порушення правил дорожнього руху від 1985 р., (ii) у випадку виключних обставин: (А) у правопорушенні задіяно більше половини, але не вся мала кількість екстракту коноплі відповідно до значення того Закону, (В) якщо цього вимагають інтереси реабілітації, і це потрібно з огляду на обставини розгляду справи відповідно до положень цього Закону» [4].

Засобами реагування на злочини або правопорушення, вчинені неповнолітніми, відповідно до глави 9 частини 2 «Загальні принципи» є: «(а) попередження, включно з попередженням відповідно до частини 3; (b) застереження, але тільки в разі здійснення застереження, передбаченого частиною 4; (c) зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми, але в разі, якщо це зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми, відповідно до частини 5» [4].

Визнання неповнолітнім здійсненого ним правопорушення здійснюється відповідно до розділу 10 частини 2 «Загальні принципи» у присутності: «(а) особи, яка несе відповідальність за дитину; (b) дорослої особи, яка має домовленість з особою, відповідальною за дитину; (c) або якщо дитині виповнилося 14 років або більше – у присутності особи, яку обрала дитина; (d) австралійського правника, обраного дитиною» [4].

Як уже зазначалось, у Законі «Про неповнолітніх правопорушників» передбачено такі заходи реагування на злочини або правопорушення, як попередження та застереження. У розділі 13 частини 3 «Попередження» зазначено: «Попередження застосовується за правопорушення в порядку сумарного провадження, крім правопорушень за нанесення графіті або інше правопорушення...» [4].

У пункті 1 розділу «Право на вирішення питання про правопорушення в рамках попередження» йдеться: «Дитина, яка вчинила правопорушення або яка розглядається як така, що вчинила правопорушення та до якої може бути застосоване попередження, має право на вирішення питання про правопорушення в рамках попередження» [4].

Однак у пункті 2 наведено перелік випадків, коли дитина не має права на вирішення питання про правопорушення в рамках попередження: «(а) якщо обставини правопорушення включають в себе насильницькі дії; (b) якщо, на думку офіційної особи, яка розслідує правопорушення, було б більш прийнятним використати інші заходи, оскільки використання попередження суперечить інтересам правосуддя; (с) якщо дитину не позбавили права вирішення питання про правопорушення в рамках попередження за попередні скоєні правопорушення або дитина притягалася до відповідальності відповідно до цього Закону; (d) якщо, на думку офіційної особи, яка розслідує правопорушення, використання попередження суперечить інтересам правосуддя, і було б більш прийнятним використати інші заходи, то офіційна особа, яка розслідує правопорушення, повинна прийняти рішення щодо доцільності розгляду справи відповідно до частини 4 або передати справу на розгляд спеціалісту з дитячих правопорушень відповідно до пункту 21 (2) для вирішення питання про доцільність розгляду справи відповідно до частини 5 цього Закону» [4].

У розділі 15 частини 3 «Попередження» визначено порядок вручення попередження дитині: «(1) попередження вручається офіційною особою, яка розслідує правопорушення, та може вручатися будь-де, включно з місцем, де дитину виявлено; (2) офіційній особі, яка розслідує правопорушення, заборонено: (а) додавати будь-які умови до попередження; (b) накладати додаткові санкції на дитину, якій вручається попередження; (3) попередження може бути водночас вручено не лише одній дитині, а й іншим дітям» [4].

«Офіційна особа, яка вручає дитині попередження, повинна переконатися, що дитина розуміє мету, суть та дію попередження», – йдеться у розділі 16 «Роз'яснення попередження» частини 3 «Попередження» [4].

Закон передбачає можливість, але не обов'язок офіційної особи повідомляти батьків дитини, яка скоїла правопорушення: «(1) офіційна особа, яка вручає дитині попередження, або офіцер поліції у справах дітей може повідомити батьків дитини (письмово, усно або особисто при зустрічі) про те, що дитині вручено попередження про правопорушення, яке вона вчинила; (2) однак офіційна особа, яка вручає дитині попередження, або офіцер поліції у справах дітей можуть не повідомляти батьків дитини відповідно до пункту (1), якщо, на думку офіційної особи, яка вручає дитині попередження, або офіцера поліції у справах дітей, оголошення факту вручення попередження становитиме неприйнятний ризик для безпеки, добробуту або блага дитини» [4].

Посаду офіцера поліції у справах дітей запроваджено в Австралії у 1988 р. Завданнями офіцера поліції у справах дітей є вручення неповнолітнім правопорушникам застережень та прийняття остаточного рішення про направлення їх на зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми. Офіцер поліції у справах дітей є основною з'єднувальною лан-

кою між управліннями місцевої поліції та Департаментом організації зібрань для розглядів правопорушень, вчинених неповнолітніми [4].

Іншим видом заходу щодо неповнолітніх правопорушників відповідно до цього Закону є застереження. У розділі 18 глави 4 «Застереження» зазначено: «Застереження застосовується за правопорушення, визначені цим Законом, крім правопорушень за нанесення графіті або інше правопорушення...» [4].

Що стосується умов вручення застереження, то у розділі 19 глави 4 «Застереження» зазначено: «Офіційне поліцейське застереження проти подальшого скоєння правопорушень може бути складено та вручено дитині, яка розглядається як така, що вчинила правопорушення, у разі, якщо: (а) правопорушення є одним з тих, до якого можна застосувати застереження; (б) дитина визнає правопорушення; (с) дитина погоджується на вручення застереження; (d) дитина має право на отримання застереження» [4].

«Дитина, яка розглядається як така, що вчинила правопорушення, за скоєння якого передбачено застосування застереження, має право на вирішення питання про правопорушення в рамках застереження у разі, якщо офіційна особа, яка розслідує правопорушення, доходить висновку про те, що немає можливості застосувати попередження або якщо правопорушення належить до такого типу, до якого попередження не може бути застосовано» – йдеться у підрозділі (1) розділу 20 «Право на вирішення питання про правопорушення в рамках застереження».

У підрозділі 3 наведено перелік причин, що мають бути враховані офіційною особою, яка розслідує правопорушення: «(а) серйозність правопорушення; (б) рівень насильства в рамках правопорушення; (с) ушкодження постраждалого; (d) кількість та характер будь-яких правопорушень, скоєних дитиною, та кількість випадків, коли дитина притягалася до відповідальності відповідно до цього Закону; (е) будь-який інший висновок, який офіційна особа, що розслідує правопорушення, вважає доцільним взяти до уваги за цих обставин» [4].

Однак відповідно до цього Закону дитина має право обирати порядок розгляду скоєного нею правопорушення. «Дитина може у будь-який час перед отриманням застереження відмовитися від вирішення питання про правопорушення в рамках застереження та зробити вибір на користь розгляду її справи в суді», – йдеться у пункті 1 розділу 25 «Право на незастосування застереження» [4].

Правопорушення, вчинені неповнолітніми, обговорюються під час зібрань для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми. Такі зібрання фактично є форумом, на якому збираються правопорушник, члени його родини та постраждала особа з метою дійти згоди щодо прийнятного для всіх рішення [5].

У розділі 34 частини 5 «Зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми» передбачено:

«(а) Принцип того, що усі заходи, спрямовані на дітей, які розглядаються як такі, що вчинили правопорушення, мають на меті: (i) сприяти визнанню дитиною відповідальності за її або їх поведінку; (ii) зміцнювати сім'ю або сімейну групу, до якої належить дитина; (iii) сприяти взаємодії дитини з центрами розвитку та сервісними центрами, які в змозі забезпечити подолання дитиною поведінки, що призводить до вчинення правопорушень, та набуття дитиною рис цілком самодостатньої особистості; (iv) підвищувати права та роль постраждалих у рамках провадження щодо розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми; (v) бути прийнятними з точки зору міжкультурної взаємодії всюди, де це видається можливим; (vi) враховувати інтереси усіх постраждалих;

(b) Принцип того, що санкції, що їх накладають на дитину, повинні: (i) мати переважно гуманний характер для того, щоб сприяти розвитку таких дітей у рамках їх сім'ї або сімейної групи; (ii) мати найбільш м'який характер обмежувальної дії, що є прийнятним за цих обставин; (iii) допомагати дітям приймати на себе відповідальність за свої правопорушення;

(c) Принцип того, що будь-які заходи або санкції, які накладаються на дітей, мають бути узгоджені із: (i) віком та рівнем розвитку такої дитини; (ii) потребами будь-яких дітей, які обділені або відірвані від своєї родини; (iii) потребами дітей з особливими потребами, особливо тих, хто має комунікаційні та пізнавальні проблеми; (iv) статтю, расовою належністю, сексуальною належністю» [4].

Метою проведення зібрань для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми, є «прийняття рішень і рекомендацій, а також визначення плану дій щодо дитини, яка є предметом обговорення на зібранні» [4].

«Приймаючи рішення під час зібрання, потрібно керуватися принципами щодо: (а) взаємодії з дітьми в контексті відображення їх прав, потреб, здібностей та забезпечення їхнього розвитку; (b) сприяння усвідомленню дітьми відповідальності за свою поведінку, яка призводить до скоєння правопорушень; (c) необхідності заохочення дітей брати на себе відповідальність за поведінку, яка призводить до правопорушень; (d) потреби надавати сприяння сім'ям та постраждалим у прийнятті рішень щодо дитячої поведінки, яка призводить до правопорушень; (e) потреби виплати компенсації постраждалим особам» [4].

Зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми, проводяться в разі: «(а) якщо правопорушення є одним з тих, до якого можна застосувати зібрання; (b) дитина визнає правопорушення; (c) дитина погоджується на проведення зібрання; (d) дитина має право на проведення зібрання» [4].

Як і у випадках із застереженням, «дитина може у будь-який час перед отриманням застереження відмовитися від вирішення питання про правопорушення в рамках проведення зібрання та зробити вибір на користь розгляду її справи в суді» [4].

У пункті 5 розділу 52 частини 5 «Зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми» зазначено, що кількість рішень та рекомендацій щодо дитини, яка вчинила правопорушення, необмежена. Однак надається перелік можливих заходів щодо дитини: «(а) усне або письмове вибачення на адресу постраждалої особи або здійснення як усного, так і письмового вибачення; (b) компенсація постраждалій особі або громаді; (c) участь дитини у відповідних програмах; (d) дії, які мають на меті реінтеграцію дитини в суспільство». Такими програмами є: «(а) програми надання консультацій; (b) програми реабілітації від алкогольної та наркотичної залежності; (c) освітні програми; (d) інші програми, що сприятимуть покращенню життєвих перспектив дитини» [4].

Загальною у законах про покарання неповнолітніх правопорушників є вимога про те, що покарання для неповнолітніх повинні бути м'якшими або не більш суворими порівняно з тими, які містяться у вироках судів загальної юрисдикції. У підпункті (а) пункту 6 розділу «Результати зібрань для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми» йдеться: «План реалізації результатів повинен містити реалістичні та прийнятні результати та санкції, які є не суворішими порівняно з тими, що містяться у вироках судів загальної юрисдикції щодо того чи іншого правопорушення» [4].

Підбиваючи підсумки нашого дослідження, вважаємо за необхідне зауважити, що Закон штату Новий Південний Уельс Австралійського Союзу «Про неповнолітніх правопорушників» відображає автономність інституту покарання неповнолітніх за вчинені ними злочини, яка зумовлена не лише інституціоналізацією цього принципу на законодавчому рівні, а також і наявністю особливих, «м'яких» засобів реагування на правопорушення, вчинені неповнолітніми особами. Попередження, застереження та зібрання для розглядів правопорушень, здійснених неповнолітніми особами, застосовуються не для покарання як такого, а з метою застосування психолого-профілактичних заходів щодо дитини, яка вчинила правопорушення. У свою чергу, як ми зазначили раніше, дитина або неповнолітній правопорушник несе відповідальність за вчинення тяжких злочинів відповідно до загальнокримінального законодавства. Такий стан речей свідчить про наявність принципу збалансованого та поміркованого підходу у справі особливого ставлення до правопорушень, що їх вчиняють неповнолітні особи або діти.

Список використаних джерел

1. Juvenile justice system structure and process // Juvenile Offenders and Victims: 1999 National Report [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.ojjdp.gov/ojstatbb/structure_process.
2. *S Tabe*. A critical appraisal of the juvenile justice system under Cameroon's 2005 criminal procedure code: emerging challenges // PER / PELJ 2012(15)1 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://connection.ebscohost.com/c/articles/82191925/critical-appraisal-juvenile-justice-system-under-cameroons-2005-criminal-procedure-code-emerging-challenges>.

3. *Wai-Yin Wan, Elizabeth Moore and Steve Moffatt*. The impact of the NSW Young Offenders Act (1997) on likelihood of custodial order // *Crime and Justice Bulletin*, Number 166, January 2013.

4. Young Offenders Act, 1997 // Закон про неповнолітніх правопорушників, 1997 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.austlii.edu.au/au/legis/nsw/consol_act/yoa1997181.

5. Youth liaison officer [Електронний ресурс]. — Режим доступу : www.police.nsw.gov.au.

6. Конвенція ООН про права дитини від 20 листопада 1989 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_021.

Назимко Є. С. Особливості призначення покарання неповнолітнім відповідно до Закону штату Новий Південний Уельс Австралійського Союзу «Про неповнолітніх правопорушників»

Анотація. Статтю присвячено розгляду Закону штату Новий Південний Уельс Австралійського Союзу «Про неповнолітніх правопорушників». У статті розглядаються та аналізуються ключові терміни, пов'язані із правопорушеннями, які вчиняються неповнолітніми особами, основні положення щодо покарання неповнолітніх осіб за вчинені правопорушення відповідно до цього Закону.

Ключові слова: дитина, правопорушення, покарання, неповнолітня особа, дорослий, постраждала особа, попередження, застереження, зібрання для розгляду правопорушень, здійснених неповнолітніми.

Назымко Е. С. Особенности назначения наказания несовершеннолетним в соответствии с Законом штата Новый Южный Уэльс Австралийского Союза «О несовершеннолетних правонарушителях»

Аннотация. Статья посвящена рассмотрению Закона штата Новый Южный Уэльс Австралийского Союза «О несовершеннолетних правонарушителях». В статье рассматриваются и анализируются ключевые термины, связанные с правонарушениями, совершаемыми несовершеннолетними лицами, основные положения относительно наказания несовершеннолетних лиц за совершенные правонарушения в соответствии с этим Законом.

Ключевые слова: ребенок, правонарушение, наказание, несовершеннолетнее лицо, взрослый, пострадавшее лицо, предупреждение, предостережение, собрание для рассмотрения правонарушений, совершенных несовершеннолетними.

Nazymko Ye. S. Peculiarities of Penalty Infliction for Minors According to Law of State of New South Wales State of Commonwealth of Australia «On Juvenile Delinquents»

Summary. The article is devoted to consideration of the Law of the state of New South Wales State of the Commonwealth of Australia “On Juvenile Delinquents”. The article deals with consideration and analysis of key terms connected with law violations committed by minors, basic provisions concerning penalty of minors for committed law violations according to this law.

Key words: child, penalty, minor, adult, victim, prevention, warning, meetings for consideration crimes committed by minors.